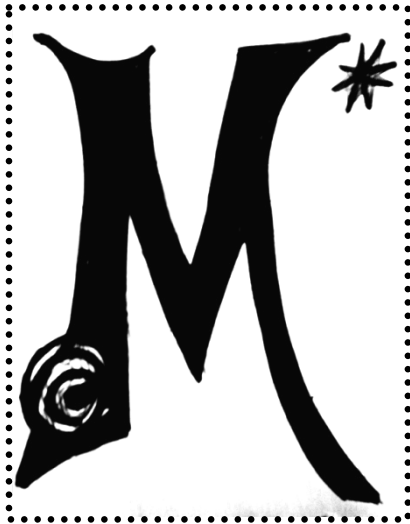

Το παραμύθι της Σκιάς

Αγγελική Σχοινά

Η Σκιά

ια φορά κι έναν καιρό η νύχτα είχε 9 κόρες. Πιο μικρή ήταν η Σκιά. Άτακτη και ζωηρή μα λιγάκι τεμπέλα. Μια μέρα η Νύχτα φώναξε τις κόρες της κι ανέθεσε στην καθεμία μια σοβαρή δουλειά. Τελευταία έμεινε η Σκιά.

-Μάζεψε όλα τ' αστέρια του ουρανού κόρη μου. Μα πρόσεχε! Να 'χεις μαζέψει και το τελευταίο πριν βγει ο Ήλιος. Αυτά της είπε και της έδωσε ένα μεγάλο τσουβάλι.

Όταν ο Χρόνος μοίραζε τα βασίλεια, έδωσε στον Ήλιο το φως και το σκοτάδι στη Νύχτα. Για να μην λυπηθεί η Νύχτα όμως της χάρισε όλα τ' αστέρια και το φεγγάρι. Ο Ήλιος θύμωσε, κι η Νύχτα θύμωσε που τα 'θελε όλα δικά του. Κι από τότε έμεναν αιώνιοι εχθροί. Η Σκιά πήρε το τσουβάλι και στρώθηκε στη δουλειά. Τα αστέρια όμως ήταν αμέτρητα.

-Αμάν πια! Κουράστηκα. Είπε και κάθισε να ξαποστάσει σ' ένα σύννεφο.

Τα τριζόνια τραγουδούσαν τόσο γλυκά που αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε η ώρα είχε ήδη περάσει. Ο ουρανός είχε αρχίσει να φωτίζει. Όσο πιο γρήγορα μπορούσε η Σκιά άρχισε να μαζεύει τα αστέρια που είχαν μείνει.

-Ο Ήλιος! Φώναξε! Δεν θα προλάβω!

Μόνο ένα είχε μείνει. Βουτάει η Σκιά το τελευταίο αστέρι μα πριν προλάβει το ρίξει στο σακί ο Ήλιος βγήκε. Με κομμένη την ανάσα προσπαθεί να ρίξει το τελευταίο αστέρι μέσα στο σακί μα δεν γίνεται. Λες και μια μαγική δύναμη το κρατούσε έξω.

-Χρόνια περίμενα να γίνει δικό μου ένα αστέρι. Άκουσε μια φωνή πίσω της.

-Δεν είναι δικό σου, απάντησε.

-Δεν είναι πια όμως ούτε της Νύχτας αστέρι. Άρα είναι δικό μου! Δώσε το μου!

-Αν δεν είναι της Νύχτας τότε είναι δικό μου. Εγώ το κρατώ, το πρόλαβα. Είπε η Σκιά προσπαθώντας να σώσει το λάθος της.

-Ωραία λοιπόν! Θα κάνω εσένα δικιά μου, είπε ο Ήλιος.

Γύρισε τρομαγμένη προς το μέρος του. Σαν τον είδε όμως μαγεύτηκε.

Ήταν τόσο λαμπερός και τόσο όμορφος που χωρίς να το καταλάβει τον ακολούθησε. Όλη μέρα ταξίδευαν. Όλα έμοιαζαν διαφορετικά με το φως. Ό, τι κι αν της έταξε ο Ήλιος όμως το αστέρι, η Σκιά δε του το 'δωσε. Το κρατούσε ακόμα σφιχτά.

Ήρθε η Νύχτα έξαλλη και βιαστική σαν έμαθε τα καμώματα της κόρης της. Τρομαγμένη η Σκιά μήπως δεν ξαναδεί τον Ήλιο, ευχήθηκε να μπορεί να ζει στο φως.

Ο Χρόνος άκουσε την ευχή της. Σκέφτηκε και τον Ήλιο που ήταν πάντα μόνος. Πόσο ήθελε κι εκείνος μια συντροφιά. Έτσι είπε στη Νύχτα ν' αφήσει το παιδί της.

-Με τον εχθρό μου; ΠΟΤΕ.

Την μάγεψε την κόρη μου.

-Αν το θέλει εκείνη, δεν μπορείς να το αρνηθείς, είπε ο Χρόνος.

-Σκιά θες να ζεις στο φως;

-Ναι, απάντησε δειλά η Σκιά.

Τότε η Νύχτα έξαλλη από θυμό κι από πόνο. Την καταράστηκε.

«Στο φως θα ζεις, μα όπως τον ήλιο ακολούθησες,

ό, τι κινείται, αδιάκοπα θα ακολουθείς,

μα εκείνον δε θα μπορείς ποτέ να τον δεις.»

Αυτά ήταν τα λόγια της Νύχτας. Από τότε η Σκιά ζει πάντα στο φως, χωρίς σταματημό, ό, τι κινείται ακολουθεί. Τον Ήλιο δεν μπορεί να τον δει. Ο Χρόνος όμως τη λυπήθηκε. Κι αφού το τελευταίο αστέρι δεν ήταν ούτε της Νύχτας ούτε του Ήλιου, της το χάρισε. Το ονόμασε πούλια κι αυγερινό κι είναι εκείνο που βγαίνει πρώτο κι εκείνο που φεύγει τελευταίο. Μόνο εκείνες τις στιγμές, δυο φορές την ημέρα, πριν βγουν ή μαζευτούν τα άλλα αστέρια, η Σκιά συναντά τον αγαπημένο της Ήλιο και τη μητέρα της τη νύχτα.

Η Αγγελική Σχοινά γεννήθηκε το 1988 και αποφοίτησε το 2010 από το Παιδαγωγικό τμήμα δημοτικής εκπαίδευσης Πατρών. Ασχολείται με την παράπλευρη στήριξη μαθητών μέσα στην τάξη, καθώς και τη θεραπεία μέσω τέχνης. Γράφει παραμύθια

και ανήκει στη συντακτική ομάδα του περιοδικού “Το Παραμύθι”. Το “[Καλημέρα και Αντίο](#)” είναι το πρώτο της μυθιστόρημα. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με την Αγγελική στο e-mai:

angeliki_schoina@hotmail.com

